

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XIX. Ex Gratia oriri Charitatem in anima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XIX. 141

stia, non curant huius dominij momentum superfluum, quasi si pulvisculus adijciatur talento. Et dum inebriat animos eorum imbri benedictionum caelestium, à gutta roris euanidi multum ubertatis non sperant: dum ex puteo inexhausto affunduntur eis aquæ vitales diuitiarum Dei, temporalium maiorem, quàm stillæ adhaerentis, rationem non habent.

CONSIDERATIO XIX.

E Gratia oriri Charitatem in anima.

I. **R** *Edi diligunt te. Cant. i.* Magna & hinc Gratiae dignitas accedit, quòd Charitas oriatur ex ea: sicut è substantia animæ voluntas, cum alijs facultatibus: Cum enim Gratia sit supernaturalis, & præstantissima quædam natura, superaddita animæ; omnis autem natura sit principium & origo motûs sibi conuenientis: necesse est, vt etiam Gratia nobilissimi cuiusdam

dam, & sibi conuenientis motus, & operationis origo sit: qui motus alius esse non potest, quàm Dilectio Bonitatis Diuinæ. Ab hac enim per amorem prouenit Gratia, & in eandem per amorem refertur, ac reflectitur, quasi circulari motu omnium perfectissimo. Et sicut amor est vita quædam, & operatio Bonitatis Diuinæ; ita Gratiæ, quæ Diuinæ Bonitatis est participatio, quasi vitalis actus est amor. Per amorem Deus animæ largitur Gratiam, ac bonitatem suam; per amorem anima Deo respondet, ac refert gratiam. Amor enim non nisi amore pensatur & compensatur. Vita cordis est amor, & sicuti nulla res potest esse sine sua operatione; ita anima humana sine amore, & Gratia sine summi Boni amore esse non potest. Si ergo ex propria operatione rei cuiusque natura cognoscitur, quàm nobilem esse dicemus naturam Gratiæ, cuius proprius actus est omnium nobilissimus, & in summi Boni amore consistit? Amor autem est conuersio aman-

tis

tis in amatum, quantum possibile est: teste Doctore Angelico. Non mirum ergo, quod S. Augustinus l. de subst. dilect. oret: *Dulcis Christe, bone IESU, accende me totum amore tuo, igne tuo, suauitate tua, dulcedine tua, iucunditate & exultatione tua, voluptate & concupiscentia tua: & scribe digito tuo in pectore meo memoriam tui melliflui nominis, nulla unquam obliuione delendam.*

III. *Deus Caritas est, & qui manet in Charitate, in Deo manet, & Deus in eo.* I. Ioan. 4. Actum tam nobilem homo, sine supernaturali quapiam facultate, exercere non potest. Ea facultas Caritas vocatur: quæ tam excellens est, ut non defuerint, qui putarent eam esse ipsummet Spiritum Sanctum; quod à creata voluntate videretur tantum boni, quantum est amor Dei, prouenire non posse. Sed quia Caritas inter fructus S. Spiritus collocatur à S. Paulo, non potest esse Spiritus Sanctus: tam preciosus tamen eius fructus est, ut ideo *Deus dicatur: sicut scribit S. Augusti-*

nus *epist.* 106. Certè licet Charitas infinita non sit, infinitum tamen habet effectum, dum coniungit animam Deo, teste S. Thomâ 2. 2. q. 13. a. 2. ad 3. Quàm immensa esset, quæ molem, omnibus Alpibus & Apenninis grauiorem, subito à terra leuaret in cælum, & medio corpori solari immitteret, vt eodem cum ipso splendore fulgeret. ? sed vtique perexigua, imò pæne nulla est terræ à Sole distantia, si comparetur cum ea, quâ distat humana voluntas à Bonitate Diuina, cui Charitas eam per amorem coniungit. Quare Apostolus animosè illam summis etiam, ac supernaturalibus Dei donis eousque præponit, vt hæc simul omnia sine illa nihil esse pronunciet. 1. Cor. 13.

Sanè Deus hominem sic amat Charitate increata, vt ei per dona creata se vniat: homo verò, creatæ Charitatis actu, Deum attingit per Spiritum Sanctum, qui increatus amor est, ideo ipse donatus; vt liberè eo vtatur. S. Th. 1. 2. q. 38. a. 1. Non autem aliter potest vti Amore.

CONSIDERATIO XIX. 145

Amore Increato, nisi amando Deum
 per ipsum. Sicut ergo iustus orando,
 suos gemitus, in consistorio Deitatis,
 proponit per Spiritum Sanctum, ita
 diligendo, Deum amplectitur per Spi-
 ritum Sanctum; vt suos gemitus gemi-
 ribus inenarrabilibus Columbæ Diui-
 næ, ita suos amplexus infinitis amplexi-
 bus Amoris Diuini coniungens. Nam si
 Spiritus Sanctus dicitur postulare pro
 nobis *Rom. 8.* non tantum iuuando nos,
 vt rectè oremus; sed etiam desideria
 nostra, magno cum affectu, proponen-
 do apud Deum Patrem, phrasi nota in
 iure humano *l. 2. ff. de postulat.* & sic nos
 postulamus per Spiritum Sanctum; sic-
 ut etiam per illum clamamus, *Abba Pa-
 ter. Rom. 8.* & inuocamus Dominum
 IESVM, *1. Cor. 12.* Similiter quoque ipse
 amat pro nobis, & nos amamus Deum
 per illum, quatenus ad amandum nos
 adiuuat, & ipsemet est Amor, idemque
 noster ex dono, per quem Deo dignè
 repræsentamus nostrum affectum, &
 inclinamur in sinum Bonitatis diuinæ.

H

Omnæ

O inestimabilis dignitas Charitatis, cui datur actum suū sociare Amori æterno, tanquam proprio; & vnà cum ipso, velut eodem nexu pariter Deum amplecti! Denique Charitas est pretiosissimum balsamum Diuinitatis, & supernaturalis similitudo Spiritûs Sancti: vt inquit Dionysius Carthus. *element. prop. 152.* Quia vt proprium est Naturæ Diuinæ producere Diuinum amorem, qui est Spiritus Sanctus: ita Gratia, quæ participatio est Naturæ Diuinæ, proprium est habere Charitatem. Hic eius odor & succus, hoc balsamum est. O quàm præstans Natura, vnde promanant!

III. *Ignis est iste perpetuus, qui nunquam deficiet in altari. Leuit. 6.* Charitas est ignis ille, quem Christus venit mittere in terram, & voluit accendi, sempérque ardere in ara cordis humani. Non ita ignis dominatur alijs rebus, vt Charitas, quæ mentem semel affectam sui iuris esse non sinit; semper operosa, omnia dissoluens, transformans

CONSIDERATIO XIX. 147

mans & efferens in altum, vt suo iungantur principio. Nulla virtus, teste S. Thomâ 2.2.9.13 a.2. tantam inclinationem habet ad actum suum, vt Charitas: nec aliqua ita delectabiliter operatur. Quomodo ergo fieri potest, vt homo, posteaquam est receptus in Gratiâ, & Charitate imbutus, cum à Sacramento recedit, non flagret continuo; nihil aliud spiret, cogitet, agat, quàm ea, quæ sunt Charitatis; indefinente amore, gaudio, desiderio summi boni feratur; totus lique scat, abeatque in Naturam Diuinam, & ei se vniat? *Potentissima, vt S. Prosper ait l.3. de vita contempl. c. 13. omnium affectionum est dilectio. in omnibus semper inuicta.* Quid est ergo, quod nos impedit à perennâ exercitatione ipsius? quare non per vim eijcimus ea, quæ malè occupatum tenent cor nostrum; aut saltem in materiam & pabulum Diuini amoris conuertimus? Sacer hic ignis, vt, iuxta placitum Dei, ardeat semper in altari, nutriendus est subiectis manè lignis, per

singulos dies; eodémque holocaustum, cum adipe pacificorum, hoc est, gratiarum pro beneficijs, cremandum in cineres. Ita prorsus omnia in holocaustum Deo cedere debent, & igne Charitatis in corde cremari, tota nocte usque mane; ac cineres, quos vorans ignis exussit, in loco mundissimo consumendi usque ad fauillam. Hæc est Diuina, suavissimâque lex holocausti: hæc Charitatis, hæc Gratia ac participationis Diuinæ natura. Admirandum, quî possit vllus, qui gustauerit Bonitatem immensam, ab eius holocausti perenni oblatione cessare: cum nihil præstariius, nihil etiam sibi vtilius facere possit; nihil quoque sit facilius ac iucundius, quàm vt propriam operationem res quæuis exerceat; ignis vt ardeat, lux vt luceat. Sua enim operatione seruantur, ac beata sunt omnia: qua deficiente deficiunt. *O amor, veni in nos posside nos: hic est finis, hæc est consummatio, hæc est perfectio, hæc est pax, hoc est gaudium, ait S. Bernardus s. i. de amore Dei c. 4.*

CON.